

ANTONIO VERCHER (1954-2026)

Primer fiscal coordinador de Medi Ambient i Urbanisme de la Fiscalia General de l'Estat

L'home que va desplegar el delictes ecològic

La luctuosa notícia, que es va fer pública dissabte, va causar una enorme consternació entre les persones que el coneixien i l'havien tractat. Així ho mostren les reaccions a les xarxes socials. El fins fa poc fiscal coordinador de Medi Ambient i Urbanisme dins de la Fiscalia General d'Estat, Antonio Vercher, va morir després de tenir una malaltia que el va sobreviure coincidint pràcticament amb la seva jubilació.

Home discret, Vercher va ser nomenat el 2006 primer fiscal coordinador de Medi Ambient i ha estat la figura que ha anat acompanyant el desenvolupament legislatiu espanyol desplegant les últimes dècades en matèria de protecció del medi ambient i en relació amb l'urbanisme.

Va néixer a Tavernes de la Vallidigna (Safor), el 1953, i es va formar acadèmicament a les universitats de València i Cambridge, on es va especialitzar en Dret, i no va deixar de parlar mai el català de València ple d'afectuosos "xiquet!".

Vercher es va abocar inicialment a la persecució dels delictes d'urbanisme, però els últims anys va intensificar la seva feina en l'estudi i seguiment dels delictes sobre el medi ambient, cosa que li va permetre desenvolupar una gran tasca per analitzar l'evolució d'aquesta figura penal que s'ha anat manifestant i ramificant en àmbits de l'activitat humana cada vegada més insospitats.

Antonio Vercher és autor, entre d'altres, del llibre *Delincuencia ambiental y empresas*, en què desplega els seus coneixements teòrics i de dret comparat

DANI DUCH

sobre delictes contra el medi ambient en un context de demanda social creixent cap a la protecció de la natura.

El seu doble radar d'observador el va fer posar el punt de mirant en les empreses com en les administracions. El 1983, quan apareix per primera vegada aquesta figura legal, semblava que el delictes ecològic només el podien cometre les empreses, i que l'administració era alguna cosa així com un bon pare benefactor. Però de cap manera és així, ens va explicar un dia. "Hi ha empreses molt lloables i hi ha ad-

ministracions absolutament im- presentables", va recalcar en una entrevista amb *La Vanguardia*.

Es va mostrar molt actiu en la persecució dels delictes contra la salut i el medi ambient relacionats amb el tràfic de residus (de tota mena, des de gasos de refrigeració ja prohibits per acords internacionals fins als casos recents d'importació de deixalles tractades al nostre país procedents de països europeus), malgrat que no va aconseguir que prosperés una iniciativa per modificar la legislació per penalitzar la crema de residus, un xacra

que apareix i reapareix a Espanya com el Guadiana i que es manifesta en la tirallonga d'esdeveniments d'aquest tipus que s'han estat registrant.

Vercher també va ser especialment insistent a l'hora de reclamar als municipis que incrementessin les mesures al seu abast per prevenir els incendis forestals, mitjançant la vigilància de possibles focus del foc, com poden ser els abocadors, entre altres punts de risc. I va remetre oficis a les forces i cossos de l'Estat en què reclamava –en la mesura que es pogués– l'ús de drons i vehicles aeris no tripulats, entre altres moderns sistemes de vigilància, per identificar les zones de risc d'incendi a Espanya.

També va viure les contradiccions que suposa constatar com a Espanya hi ha sentències judicials que no es compleixen, com demostren els casos pendents d'execució de la urbanització de luxe Marina Valdecañas o l'hotel d'Algarrobo a la província d'Almeria. "El nostre sistema legal és molt garantista, això implica que tinguem més grau de protecció; però també implica lògicament també que es pugui recórrer molt. Algunes vegades d'una manera que no agrada especialment perquè provoca retards", va explicar en una altra ocasió. "Lamentablement, com es permet recórrer... el ciutadà fa ús dels seus drets, agradi o no. És el que hi ha", constatava.

Vercher seguia molt estretament tot el que passava a Catalunya. Un exemple és la tramesa que va fer d'un ofici al Departament d'Agricultura de la Generalitat –era l'any 2015– en què recordava a l'Administració catalana l'obligació que tenen els

Agents Rurals d'investigar els delictes sobre medi ambient i de caràcter urbanístic fora dels espais protegits. El text assenyala-va que aquests agents havien de continuar duent a terme aquesta mena d'investigació i presentant les denúncies davant l'autoritat judicial. Va ser una dura reacció davant l'estranya ordre del Departament d'Agricultura perquè els Agents Rurals deixessin de fer tasques d'inspecció urbanística fora dels espais naturals protegits.

Vercher va recollir el 2015 el X premi a la Conservació de la Bio-

Va pensar en la sostenibilitat "fins i tot quan era impensable en les consciències més ecologistes"

diversitat de la Fundació BBVA, concedit a la Fiscalia Coordinadora de Medi Ambient i Urbanisme. Al moment del premi, la Fiscalia la integren 153 fiscals especialistes distribuïts per tot el país.

La Unió Progressista de Fiscals (UFP) va destacar a la seva mort que "es tracta d'un home pioner i precursor", un "avantatjat" del dret del medi ambient amb projecció europea, i que va evidenciar els "èxits d'una especialitat" a què va contribuir "des de fa mes de vint anys, quan pensar en sostenibilitat i agendes verdes era impensable fins i tot en les consciències més ecologistes".

ANTONIO CERRILLO

PERE LLUÍS FONT (1934-2026)

Filòsof, Premi d'Honor de les Lletres Catalanes 2025

Els camins de la filosofia

Pere Lluís Font (Pujalt, 1934 – Sabadell, 2026) escoltava atentament, amb concentració absorbent i crítica i mirada penetrant i interrogativa. Quan exposava algun tema, ho feia de manera estructurada, elegant i precisa. Aspirava a la claredat, conscient que, sovint, és més urgent la claredat en la formulació de preguntes pertinents que no pas en les respostes, provisionals i circumscrites al coneixement disponible. El seu tracte ajudava a polir l'esperit, fent-lo més rigorós, caut i curiós, avesant-lo a l'exercici del pensament, i cartografiant-li els territoris i camins de la filosofia. Inspirava respecte i traspuava llibertat d'esperit, passió continguda i honestat intel·lectual.

El conjunt de la seva obra fou reconegut, entre d'altres distincions, amb el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes i analitzat en el número 280 de la revista *Qüestions de vida cristiana*, dedicat a "Pere Lluís Font: cristianisme, filosofia, Catalunya".

En destacarem, per sintetitzar, un àmbit d'aprenentatge (Tolosa del Llenguadoc), dos àmbits de recerca (filosofia de la modernitat, filosofia de la religió) i tres àmbits d'actuació (Universitat Autònoma de Barcelona, Fundació Joan Maragall i Institut d'Estudis Catalans). Ja el seu àmbit d'aprenentatge resultà singular en les nostres coordenades acadèmiques: entre 1956 i 1963 es llicencià en Filosofia a la Universitat pública de Tolosa, i en Teologia (primer laic que ho feia) a l'Institut Catholique d'aquella ciutat.

Els seus dos grans àmbits de recerca i ensenyament foren filosofia de la modernitat, amb una relació fidel, profunda i gairebé afectiva amb Montaigne, Descartes i

ANDREA MARTÍNEZ

Pascal, i amb Kant, sobre els quals publicà estudis molt valuosos; i filosofia de la religió, des de la convicció de la solidesa i fecunditat intel·lectual d'un cristianisme obert a les inquietuds de la modernitat i respectuós amb el seu llegat històric teològic i moral. La seva edició dels *Pensaments* de Pascal, comentada amb detall i aguda, rebé el premi Nacional de Traducció del 2024.

Els seus tres àmbits principals d'actuació foren la Universitat Autònoma de Barcelona (1970-2004), on fou professor d'història de la filosofia, filosofia de la modernitat, i filosofia de la religió, i dedicà hores a tasques organitzatives i administratives i a la renovació dels plans d'estudis.

Fou un dels fundadors, impulsor destacat i vicepresident (1989-2016) de la Fundació Joan Maragall, dedicada a cristianisme i cultura, és a dir, a la inculcació del cristianisme en la cultura actual, i a la consideració de la influència cristiana en la cultura.

Com a membre de la Secció de Filosofia i Ciències Socials de l'Institut d'Estudis Catalans (1990-2025), dedicà atenció especial al paper de la filosofia en la cultura catalana i a l'edició de textos filosòfics en llengua catalana, dintre de la seva inquietud cívica i política pel país.

Fou membre de moltes altres entitats i consells: Acadèmia de Bones Lletres, Associació de Teòlegs Catalans, Col·legi de Filosofia de Barcelona, Societat Catalana de Filosofia, Consell Assessor de Cultura de la Generalitat de Catalunya... Un excel·lent exemple de combinació de rigor i passió, de saber, pensar i ensenyar, i de fe, reflexió i país.

DAVID JOU

Expresident de la Fundació Joan Maragall